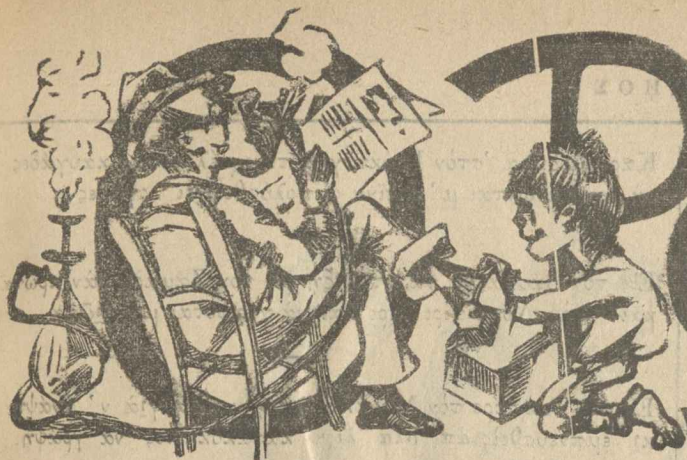

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτῳ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως, μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλεῖμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Δεκέμβριον τριάντα μία,
παντοῦ λαχτᾶρα καὶ τρικυμία.

Διὸ κι' ἐννενῆντα καὶ τετρακόσα,
Ἄν-Βασίλης καὶ δῶρα τόσα.

**Μποναιμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν σὰν βροχαῖς.**

Ἐστὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον, ποῦναι γκράν Μεγχειότης,
πανταγούσαις τῆς Ἡλείας καὶ τοῦ Τσάρου δῶρα πρώτης.

Εἰς τὸν νέον Κωσταντῖνον Ἀλεποῦς οὐρά καὶ ποῦρα
κι' ἕνα δεῦτερο Παλατί, στοῦ Κουβέρνου τὴν καμποῦρα.

Εἰς τοὺς Πρίγκηπας τοῦ Θρόνου, τὰ βλαστάρια μας τάφρατα,
δυνατῆς ξηροκαμπίας ἕνα κι' ἕνα Πριγκηπάτα.

Ἐστὸν Σωτήρα σωτηρίαν ἀπὸ κόσμον ποῦ πεινᾷ,
θεωρίαν Ἐπισκόπου καὶ καρδίαν Μυλωνᾷ.

Δύναμι Ἐστὸν Δεληγιάννη, πολυῶρων λόγων οἰστρους,
καὶ γουδιὰ νὰ κοπανίξῃ τραμουντάναις καὶ μαϊστρους.

Μιά ρεπούμπλικα Ἐστὸν Ράλλη λεβεντιάς κι' εὐλυγισίας
γιὰ νὰ φαίνεται πῶς εἶναι Ροῦ-βλάς τῆς Ἐξουσίας.

Εἰς τὸν Πίτ μεγάλη πῆτα ἐκεῖ ἄνω νὰ πατῇ
καὶ ἑστὴν μέση διὸ κουμπούρια μονομάχου νὰ κρατῇ.

Ἦψος εἰς τὸν Καραπάνο, ποῦναι μποῖ μιὰ τρομάρα,
καὶ ἑστὴν Προῦδου πατῶντας νὰ πατῇ ἑστὴν ἀγκινάρα.

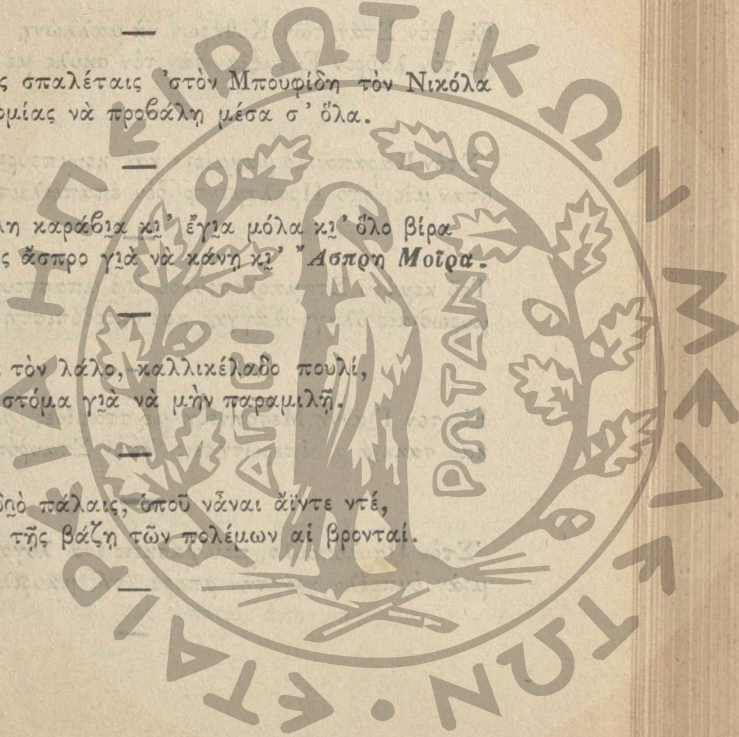
Ἐστὸν Στεφάνου νὰ κινήσῃ τῶν διπλωματῶν τὸν φθόνον
καὶ τὸν πόλεμον νὰ λύσῃ τῶν Κινέζων κι' Ἰαπώνων.

Στρατηγοῦ χρυσαῖς σπαλέταις Ἐστὸν Μπουφίδη τὸν Νικόλα
στρατηγὸς Ἀστυνομίας νὰ προσάλλῃ μέσα σ' ὅλα.

Εἰς τὸν Μπούμπουλη καράβια κι' ἔγχι μόλα κι' ὅλο βίρα
καὶ χαρτί τῆς ὥρας ἄσπρο γιὰ νὰ κἀνῃ κι' Ἀσπρη Μοῖρα.

Ἐστὸν Καλλιφρονᾷ τὸν λάλο, καλλιέλαδο πουλί,
ἕνα φίμωτρο ἑστὸ στόμα γιὰ νὰ μὴν παραμιλῇ.

Εἰς τὸν Τσαμαδὸ διὸ πάλαις, ὅπου νᾶναι ἄντε ντέ,
καὶ νὰ παύουν σὰν τῆς βάζῃ τῶν πολέμων αἱ βρονταῖ.

Στὸν Σιμόπουλο, τσιράκι τοῦ Τρικούπη καὶ φωστήρα,
θυμιατὸ νὰ θυμιατίζει τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτήρα.

Κι' ἄλλο ἓνα θυμιατῆρι 'στὸν ποζάτο τὸν Δραγούμη,
μιά 'ψηλοκαπελαδοῦρα καὶ ξεφούσκωτο τουλούμι.

Νέα πλούτη 'στὸν Σκουλούδη γιὰ τὴν στρούγγα νὰ τὰ δίνει
καὶ χερσαῖος τῶν Ναυτίκων Ὑπουργὸς νὰ ξαναγίνει.

Στῆς Βουλῆς τὸν Βασιλάκη, ποῦ τεντόνει τὸ ρουθόφι,
μία Ρούσικη καμπάνα νὰ τὴν ἔχη γιὰ κουδοῦνι.

Στὸν Παχὺ καμπόσο νέφτι λιγερὸς νὰ πηλαλῇ
μόλις νοιώσῃ πῶς δὲν ἔχει ἀπαρτίαν ἡ Βουλὴ.

Εἰς τὸν Κόντε Θεοτόκη κοντιλίκι ὅσο πέρνει
καὶ 'στῆς Λόντρας τοὺς θριάμβους υπερήφανος νὰ γέρνῃ.

Στὸν Θανάση Εὐταξία κάθε ρήτορα νὰ σκάσῃ
κι' ὅλοι πάντα σ' ὅ,τι λείει νὰ τοῦ λέν «καλὸ Θανάση.»

Εἰς τὸν Μήτσο τὸν Βουλπιώτη ἀνεξάρτητα καπρίτσα
καὶ τὸ κάδρο τοῦ Βουλπιώτη 'στὸν Μπλατσῆ καὶ 'στὸν
[Γρανίτσα.

Τρικαντὸ διπλωματίας 'στὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζέ
καὶ τσατσάρα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν χωρίστρα του φριζέ.

Τοῦ Παππαμιχαλοπούλου, ποῦναι πρῶτος εἰς τὸ βῆμα,
νὰ μικρύνῃ τὸνομά του γιὰτὶ δὲν χωρεῖ 'στὴν ρίμα.

Εἰς τὸν Στάη τῶν Κυθήρων νὰ μαλλώνῃ 'στὰ γεμάτα
μὲ τὸν λαῦρον Εὐταξίαν σὰν τὸν σκύλο μὲ τὴν γάτα.

Στὸν Καραπαυλο μαχαίρια καὶ κουμπούρια γιὰ νὰ τᾶχῃ
ὅταν μὲς 'στὸ Πραλαμέντο δὲν ἐπαπειλεῖται μάχη.

Τοῦ κομψοῦ Σταμπολοπούλου δὴ μ' ἀπαστούνει λιγερὰ,
μυρωδιαῖς ὑλαγγυλάγγης καὶ σκορόμπιστη κυρά.

Εἰς τὸν Γιάννη Μεσσηνέζη μὲ σταφίδες μιά κομπόστα
καὶ σακκιά μ' ἐπερωτήσεις 'στὸν Σταυρόπουλο τὸν Κώστα.

Στὸν Παυλόπουλο, ποῦ χάσκεις ἓνα λόγος τοῦ ν' ἀκούσῃς,
μὴν ὁμπρὲς γιὰ τὴν μπόρα τῆς μαυρίλας τῆς μελλούσης.

Καρεκλόξυλα 'στὸν Ρούκη γιὰ τοὺς μέλλοντας καυγάς,
νὰ βουθαίνωνται μ' ἐκεῖνα εἰ πολὺφθογγοὶ λογάδες.

Εἰς τὸν Βάστα νὰ τὰ φτεράξῃ μὲ τὸν Ζάμαρο σὰν πρῶτη
καὶ 'στὸν Λύρα τίρι λίρι καὶ νὰ γράφεται μὲ γιῶτα.

Εἰς τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη 'λίγη μπόρα γιὰ ν' ἀνάγῃ
κι' ἐμπνευσθεῖς ἀπ' ὅλα 'λίγο κατακόκκινος νὰ γράφῃ.

Στὸν ἀσίκη Κουμανιώτη μιά καινούρια φουστανέλα
καὶ 'στῆς Ἀνδρου τὸν Καίρη μιά γερὴ δοντιῶν μασίλα.

Εἰς τὸν Κούστα καραμέλαις τῆς ἀλτέας καὶ μολόχα
καὶ νὰ μένῃ πάντα κόστος 'στὸν Τρικούπη γιὰ τὴν Βη.

Στὸν Ρωμαῖο τῆς Κερκύρας, ποῦ θυμὸ κι' αὐτὸς κρατῇ,
νὰ τοῦ φέρουν 'στὸν Περαιὰ τὸν Τελώνη ποῦ ζητεῖ.

Δρὸ γραβάταις εἰς τὸν Λάππα, ὅπου 'ψήλωσ' ἓνα μέτρο
πετεινοὺς 'στὸν Κοκορίκο καὶ μονόκλ' 'στὸν Χατζηπέτρο.

Στὸν λεβέντη Καλαμπάκα μὲ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
μιά Γαλλίδα κυβερνάντα γιὰ νὰ μάθῃ Γαλλικά.

Στὸν σπανὸ Δημητριάδη πετρελαῖον τενεκέ
καὶ 'στὸν Τάκη τὸν Γιαννούση ἓναν δεῦτερο Τεκί.

Χίλιας σκούφιας 'στὸν Ρικάκη, ποῦ Παλάτι λαχταρῇ,
ἀπὸ μιά καινούρια σκούφια κάθε βράδυ νὰ φορῇ.

Στὸν Ζυγομαλᾶ τὸν ρέκτη, ποῦ καὶ νούμερα γνωρίζῃ,
μιά μεγάλη παλαμῆδα γιὰ νὰ τὴν συχνομυρίζῃ.

Εἰς τὸν Βάλληνα, τῆς Νάξου τὴν μαριόλα μαλαγάνη,
φωνογράφο γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν φωνὴν τοῦ τὴν καμπάνα.

Στὸν Μπλιτσάκη τῶν Τρικάλων νὰ τὸ στρίβῃ ἀπ' ὅπου
κι' ὕστερα νὰ μετανοιῶνῃ καὶ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ.

Στὸν Βολιώτη τὸν Καρτάλη, Κοκωσλῆ, Παρρησιᾶδη,
ποῦ κι' εἰ τρεῖς τῶν κάθε βράδυ
διαπύλια προσμένουν πῶς θὰ πάρουν—ἀμμή δέ;—
κλωτσόσκουφι γιὰ παιχνίδι κι' ἓνα καραγκιόζι—μπερδέ.

Στῆς Καρύστου τὸν Μπαλάρα καὶ τὸν Χατζηνικηλῆ
νομοσχέδια νὰ φέρουν ιδιόρρυθμα πολὺ.

Εἰς τὸν Τριανταφυλλάκη τριαντάφυλλον μὲ φύλλον
νὰ τὸ βλέπῃ καὶ νὰ λίγη φίλος ἔδωκε πρὸς φίλονα...

Γιὰ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του δὴ ψαλλίδια εἰς τὸν Μάτσα
καὶ 'στὸν Γιάννη τὸν Τρικούπη τοῦ ξαδέλφου του τὴ φάτσα.

Τρόμπα 'στὸν Ποταμιᾶν γιὰ τοῦ Λόρδου μας ταῦτις
καὶ 'στὸν Φώσκολο τῆς Γήνου νὰ γενῇ κολοφωτιᾶ.

Στὸν Μακρῆ βιολὶ νὰ παίξῃ μᾶς φονέμπερ ἐκ τῆς Ἰόνης
καὶ 'στὸν Γκιῶν πουλὶ νὰ γίνῃ καὶ τοῦ κόμματος ὁ Γκιῶνης.

Εἰς τὸν Ἀγγελο τὸν Ρούφο τῶν Ρουφαίων τὸ καμᾶρι
καὶ τῆς Πάτρας διαχύσεις εἰς τὸν Θάνο Κανακάρη.

Στὸν Κοκκέβη, Καραβίτη, Παπατσώρη νᾶναι φίλοι
νὰ 'μιλοῦν γιὰ τῆς πεινώσης Τριφυλίας τὸ τριφύλλι.

Ἐρωτα 'στὸν Κοπανίτσα κοκωνίτσας φερεγγίου
καὶ περούκα σὰν καὶ πέρσι τοῦ Σιφνίου Πρόβελεγγίου.

Στὸν Χρηστόπουλον ἐλπίδες ὡς ποῦ νᾶλθῃ τὸ Κορδόνι
κι' Ὑπουργὸς γιὰ τὴν Παιδείαν ἀπὸ τῶρα νὰ κορδώνῃ.

Στὸν Μανέτα καὶ τὸν Ψύλλα, τοὺς γνωστοὺς ἀνεξαρτήτους,
νὰ φιλιώσουν μιά γιὰ πάντα τοὺς δευτέρους καὶ τοὺς τρίτους.

Στὸν Γιαννούκο τῆς Οἰτύλου, τὸν τοσοῦτον προσφιλῆ,
μὲ τὰ δύο του τὰ χέρια νὰ μὴ σπρώχνῃ σὰν 'μιλῇ.

Ἀντιρρήσεις ἀπαρτίας 'στὸν γενναῖο Πετμεζᾶ
νὰ τοὺς κἀνῃ κάθε τόσο νὰ μετροῦνται σὰν τὰ ζα.

Πλιάτσικα 'στὸν Χατζηγάκη αὐστηρὰς πολιτικῆς
καὶ 'στὸν σὶρ Βαλαωρίτη μετοχὰς Πιστωτικῆς.

Στὸν Μαρκέλο κατακτήσεις γιὰ καθένα θηλυκὸ
καὶ τάσιμα μαλλιά του νὰ τὰ κἀνῃ ροκοκό.

Σ' ὅλους τέλος τοὺς πατέρας σωτηρίας λογοδιάρροια
κι' ἀλογόμυγαις 'στ' αὐτιά των νὰ κλωτσούνε σὰν μουλάρια.

Πρόσκλησιν τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν γέρο Λεμονῆ
καὶ μὲ τοῦτο τὸ μαντάτο παπαροῦνα νὰ γενῇ.

Εἰς τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη Βουλευτῆς νὰ 'βγῇ 'στὸν Βῶλο
καὶ σὲ δεῦτερο ταξίδι νὰ περάσῃ κι' ἀπ' τὸν Πόλο.

Στὸν κλεινὸ Σηλυβριώτη τοῦ Δημάρχου τὸν μπελᾶ
καὶ χουζούρι σὰν καὶ πρῶτα εἰς τὸν Δήμαρχον Μελᾶ.

Εἰς τοῦ Δήμου τοὺς Συμβούλους τροπαρίων μελωδῶν
καὶ μεγάλῃ νεκροφόρᾳ γιὰ τοῦ Δήμου τὴν κηδείαν.

Στοὺς ἐμπόρους μιά σφραγίδα κι' ἓνα μαῦρο βουλοκέρι
γιὰ τὰ δόλια μαγαζιά των καὶ τὸ κάθε των τεφτέρι.

Δρὸ λουκέτα 'στὸν Ταμίου τὸν φρουρὸν Καλογερῆ,
ποῦ τοῦ 'κλέψαν ἓνα διάνο καὶ τὴν ἐπάθε γερή.

Στοὺς γαμπροὺς καὶ στῆς νυφάδες τῶν ἐρώτων καὶ τῶν
ν' ἀποφύγουν πῶρα τῶρα τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης, [κρίνων
κι' ἐγκρατείας σάφροσύνην εἰς πολλὰ τῶν ἀνδραγάτων
κι' ἀποχὴν ἀπὸ τραπέζης καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ κοίτης.

‘Στους μεσίτας έλεγεΐα και κατάθεσιν στεφάνου
εις τὸ σκέλεθρον ἐπάνω τοῦ νεκροῦ Χαβιανοχάνου.

Πέναις ‘στους καλαμαράδες, ποῦ πολλή τοὺς καίει λαύρα,
γιὰ νὰ γράφουν τὸ κοντό τους, γιὰ νὰ λέν και τὸ μακρύ,
και στοιχεῖα κεφαλαῖα και παχειὰ και μαῦρα μαῦρα
‘στὸν Καμπούρογλου τὸν Γιάννη γιὰ νὰ γράφῃ τὰ Κ ρ ῖ Κ ρ ῖ.

‘Στους ζευζέκηδες ‘Ηλείους και ‘στους ἄλλους παλαβοὺς
νὰ μὴ στρέφουν ἄνω κάτω τῶν ματιῶν των τοὺς βολβούς.

‘Εμπνευσιν Πτωχοπροδρόμου ‘στὸν σαλιάρη Φασουλῇ
κι’ ὁ τζουτζές ὁ Περικλῆτος νὰ τὸν δέρνη πιὸ πολὺ.

‘Στους Ρωμηοὺς τοὺς παραλύτους και πρὸ πάντων τῆς ‘Α-
νὰ καυχῶνται πῶς κι’ ἐφέτος δὲν ἐφόφησαν τῆς πείνας. [θῆνας

**‘Ο Φασουλῆς ὁ φωνακλᾶς μὲ δίσκον δι’ ἐράνους
καλαναρχεῖ τὰ κάλαντα μὲ δύο τρεῖς ζητιάνους.**

— Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι και πόθεν κατεβαίνεις ;
— Ἐκ τῆς ‘Ηλείας ἔρχομαι τῆς παραπεινασμένης.
Εἶδα και χωροφύλακα νὰ τοὺς ζητῇ χαράτσι
και κάπου κάπου χαστουκιάς ἐπέφτανε και μπάτσαι.

— ‘Ἄλλ’ εἶδα και μικρὰ παιδιὰ και δέκα χρόνων τσούπαις
τὸν δόλιο χωροφύλακα νὰ κυνηγοῦν μὲ σκούπαις,
και νὰ μετροῦν ‘στὴ ράχη του πενήντα χρόνων φόρους
μὲ μάλαμμα κι’ ἀσημικὸ και μὲ λιμοκοντόρους.

— Ἐπῆγα και ‘στὰ Φιλιατρά και μὲς ‘στους Παργαλιάνους
κι’ ἐκεῖ μεγάλη μοῦγινε παρὰ τ’ ἀπὸ ζητιάνους,
κι’ ἀπ’ ἐκεῖ πέρα μιὰ και δηὸ τὸ φύσημά μου ‘πῆρα
κι’ ὡς ποῦ νὰ ‘πῆς λουκάνικο εὐρέθηκα ‘στὴ Σύρα.

— Κι’ ἐκεῖ Συλλαλητήριο μὲ τοὺς μισὲ Μπουρλήδες
κι’ εἶδα ‘στὴν Ντελαγράτσια ἐμπόρους κουρελῆδες,
κι’ ἐμεῖς τὰ Διαπύλια ἐν θέλομε, φωνάζουν,
κι’ ἀφόδως οἱ διαθόντρου γυροὶ μιὰ τράκα μοῦ τινάζουν.

— Κανείς δὲν παίξει μπακαρὰ και μήτε τέρτσο τίρο
κι’ ὁ Δήμαρχος Τσιροπινᾶς, ποῦ δὲν τοῦ λείπει νοῦς,
ἀπ’ τὸνομά του παρευθὺς ἀφήρεσε τὸ τ σ ῖ ρ ο
κι’ ἐφώνησαν οἱ Συριανοὶ ἀλόι μας κι’ ὠχονούς.

— Καὶ ‘στῆς ‘Αθήνας ἔφθασα τὸ ξακουσμένο χάινι
κι’ ἀκόμη μοῦπαν ὁ Σωτῆρ πῶς ἀπαρτία κάνει,
και λέει μὲ παράπονο τὸ στόμα τοῦ Σωτῆρα :
«ἀρχιμηνιὰ κι’ ἀρχιχροινὰ κι’ ἀκόμη δὲν τὸν ‘πῆρα».

— ‘Αντιλαλεῖ ξεφωνητὸ τῆς πίκρας τῆς βαρεῖας
κι’ ὁ Λόρδος, ποῦ τοῦ κλαίγεται μουφλουζεμένη πλάσις,
ὅλα τὰ διαπύλια ξεγράφει τῆς στεριᾶς
και βάζει διαπύλια ‘στὸν πάτο τῆς θαλάσσης,
και τώρα θὰ φορολογῇ κι’ ἐκείνην μὲ τὸ στρέμμα
νὰ χάσκῃ ‘στὴν σοφία του ἡ στρουγγα και τὸ Στέμμα.

— Βλέπω καινούριο φόρτωμα ‘στοῦ καθενὸς τὴν πλάτη
κι’ ὁ Λόρδος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ χορεύει τὸ καγκέλι,

ὁ Βασιλεῖς τὸν προσκαλεῖ μὲ φούρια ‘στὸ Παλάτι
κι’ ὅλοι ‘ρωτοῦν περιέργοι τί τάχα νὰ τὸν θέλῃ ;

Μπάμ μπουμ ἀστράπτει και βροντᾶ
κι’ ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἀπαντᾷ :
«ἔτσι τὸν ‘φώναξ, χαζοί,
νὰ πιούμε τὸν καιφέ μαζί».

— ‘Αρχιμηνιὰ κι’ ἀρχιχροινὰ!... μὰ τί γιορτὴ και τούτη!...
ὁ Λόρδος ‘πῆρε τὰ χαρτιά νὰ κἀνῃ μπαλαμουτι...
ἀνακατεῦει τράπουλαις, ἀρχίζει τρίτσα κάτσα,
φουσᾶ και ξεφουσᾶ,
και τοὺς καυμένους δυνειστὰς τοὺς φέρνει ὅλους φάτσα
και πέρνηει τὰ μισά.

— ‘Αρχιμηνιὰ κι’ ἀρχιχροινὰ μὲ τελετὴ και βρόντο,
μὲ τὸν Τρικοῦπ’ οἱ δανεισταὶ δὲν πιάνουν ἓνα πόντο,
τοὺς παίξει και Ρωμαίικα, τοὺς παίξει κι’ ἄλλὰ Φράγκα,
μὰ κι’ ἔτσι φαίνεται κι’ ἄλλοιως πῶς θὰ σοτάρ’ ἡ πάγκα.

— Εἰς τὸ ραβδί μου ‘κάθισα νὰ ‘πῶ τὴν ἄλφα βῆτα,
μὰ κι’ ἡ φωνή μου ‘χάθηκε ‘στῆς τρέλλας τὴν ἀντάρα,
κι’ ἐπῆγα μόνος κι’ ἐκοῦα γιὰ τὸ καλὸ μιὰ πῆτα
και δὲν εὐρήκα μήτε μιὰ νικέλινη πεντάρα.

— ‘Ἦλθα μὲ τὴν κιθάρα μου και μὲ τὸ μαντολίνο μου,
μὰ ‘ξέχασα ‘στὴ φούρια μου νὰ πάρω τόμπρελίνο μου,
κι’ ἐκεῖ ποῦ ‘πῆγαίνα νὰ ‘δῶ τοῦ κόσμου τὸ λερούσι
μ’ ἐπιασε μπόρα ξαφνικὴ κι’ εὐθὺς μὲ κἀνει λούτσα,
μὰ πρὶν και δευτέρῃ βροχῇ πατόκορφα μὲ λούση
πάλι ‘στὴν Καισαρεία μου γυρίζω κούτσα κούτσα.

Μὰ τί τυπογραφεῖον περίφημον τοῦ Χ ῖ ὦ τ η,
βελτίωσις καθ’ ὅλα μεγάλη και γορρή,
λαμπρῶν πιεστηρίων νεοφερμένων κρότοι
και λάμπουν μὲς ‘στῆς κάσσις στοιχεῖα καινούργη.
Και μὲς ‘στοῦ νέου χρόνου τῆς τρέλλας και τῆς φούριας
κι’ ὁ Φασουλῆς μὲ σταμπαις σὰς χαιρετᾶ καινούργιαις.

Αὐτὸς ὁ ‘Αἰδονόπουλος κι’ ἐφέτος ἀηδονίζει,
μ’ ἐκείνα τὰ κουτούμια τοῦ τὸν κόσμο δαιμονίζει.
‘Ἀπ’ ἔξω στέχουν ἄφωνα και χάσκουν οἱ διαβάταις
και ‘βρίσκεται ‘στῆς σάλας τοῦ ὅ,τι καθένας θέλει,
φανέλαις, κάλτσαις, φιλικὰ, ‘ποκάμισα, γραβάταις,
και ‘σώβρακα μεταξοτὰ γιὰ ντιστεγκέδων σκέλη,
και πλούτος και κατάπληξις και θάμβος και και...
γεία σου, κυρ ‘Αἰδονόπουλε, τεχνίτη κλασικῇ.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ καινούς πολλῶν ἐγκλείων,
‘στοῦ γνωστοῦ Γεωργιάδη τοῦ λαμπροῦ Καπνοπωλεῖον,
τοῦναι Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ Τσανακλή.
Τσιγαρέτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε θεριακλή.
Μὰ θὰ ‘βρῆς και τσιγαράκια γιὰ κυρταὶς ντιλικάτα
κι’ ὅσαις πίνουν ἀπὸ τούτα κἀνουν γῶστα μυρωδάτα,
και καλλίτερα νὰ ἔρουν τί λογῆς καινὰ φουμάρον
παρὰ σὰν τῆς παπαροδέλαις γιὰ φουστάνια νὰ λιμάρουν.

Οἰνοπνευματοποιεῖα τῆς Χαλκίδος ἠνωμένα
Γιάννη και Θεωρὰ Χαλκοῦλη και κυριῶν Σαμαρῆ...
τὸ κονιάκ δὲν ἔχει ταῖρι, τὰ ποτὰ των ἓνα κι’ ἓνα,
κι’ ὁποῖος μποῦσας δὲν τὰ πίνει χρῆσι κι’ ἄνοστα θὰ ζῇ.
Τὴ κονιάκ!... Ὁλομπου χάρα... μὲ τὸν τῶνοσας ‘σὰ χαλκὶ
μακαρίζεις τῆς Εὐδοκίας τὸ πανύμνητο σταφυλὶ,
ποῦ σοῦ βγάζει τέτοιο νεκτάρ και τὰ ντέρτια σου ξεγάνει
πέρνηεις χρῶμα, πέρνηεις πνεῦμα, κι’ ὅλα θάλασσα τὰ κἀνει.

Τυπογραφεῖον Χ ῖ ὦ τ η, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα και τέσσερ’ ἀριθμός.